

Съла Баба рѣпа

Съла баба, съла
край рѣката рѣпа.
Зайо се научилъ,
тръгналъ да похапне.
Че на това още
си довелъ и гости,
зжбитѣ имъ били
като тесли остри.
Влѣзнали въ лехитѣ,
вирнали ушитѣ.
Ала, Боже, чудо!
Нѣщо тамъ насреща
маха рѣце лудо,
страшно имъ се блещи!
Трепнаха ушенца,
тупнаха краченца,
Зайо прѣвъ се носи
предъ срѣднощни гости.
А пѣкъ Месечинка,
златна, виторожка,

весело имъ вика:
— Хей, юнаци нощни,
бабини ми гости,
що сте толкозъ прости?
Този човѣкъ баба
между лехи сложи,
нощемъ да посрѣща
гости и велможи.
И васъ сжщо щѣше
той да ви посрещне
до земя съ поклони!
И васъ сжщо щѣше
щедро да ви черпи,
въ зелени чинийки
рѣпа ще обѣли
и ще кани всѣки,
рѣзѣнче да вземе.
Ахъ, срѣднощни гости,
колко сте ми прости!

Димитъръ Андреевъ — Дланъ